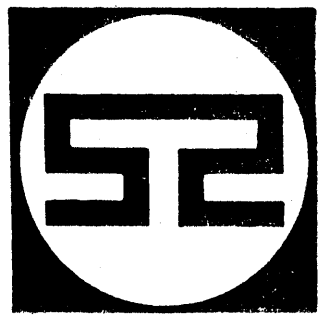

4 ΔΥΓΟΥΝΣΤΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ·4·ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀριθμὸς φύλλου 1

1 Αὐγούστου 1965

Τιμὴ φύλλου δρχ. 2

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὑπὸ Γεωργ. Βλάχου, «Καθημερινή» 8-12-1940

ΜΑΙΩΝΕΔΙΚΑ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΣ

Ἴσως θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἡ «4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ» ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν λαοὺς φίλους ἢ συνεργάτας τοῦ Ι. Μεταξᾶ. Ὁχι. Μὲ υπερφάνεια δηλώνουμε ὅτι τὴν «4ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ» ἐκδίδει ἕνας ὅμιλος νέων ἐπιστημόνων καὶ φοιτητῶν, ἀποφασισμένων νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ΝΕΑΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ὡς μόνης ἱκανῆς νὰ ἐξαγάγῃ τὸ Ἔθνος ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν ἀδιέξοδον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὠδήγησεν ἡ δημοκρατία.

Ἡ ἐκδοσις εἶναι δεκαπενθήμερος καὶ ἡ ἐφημερίς μικρά, καθόσον μέχρις ἐδῶ ἔφθαναν αἱ οικονομικαὶ μας δυνατότητες. Διότι, ἀσφαλῶς, ὅπισθεν ἡμῶν δὲν ἔλλοχεύουν οὔτε πολιτικοί, οὔτε κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα. Ἰσταται μόνον εἰς τὰς ψυχὰς μας ἀκλόνητος ἡ ἐθνικὴ πίστις, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας καλούμεν κάθε πατριώτῃ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειάν μας.

Ἐλάθωμεν πολιτικὸν σχῆμα, διότι θὰ ὑποστηρίξωμεν ἰδέας πολιτικές. Τὰς ἰδέας τῆς 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. Αἱ ὁποῖαι, διαπλάσσειναι προσφάτως καὶ δοκιμασθεῖσαι ἐπιτυχῶς ἐν τῇ κοινωνικῇ ἐφαρμογῇ, χαράσσουσιν τὸν ὁρθὸν δρόμον τῆς πολιτικῆς ἐξελίξεως τῆς φυλῆς. Τούναντίον, αἱ δημοκρατικαὶ ἰδέαι, τῶν ὁποίων, σημειώτεον, ἡ τελευταία ἐκδοσις ἔγινε μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789, ἀποτελοῦν ὀπισθοδρομήσιν καὶ ἀναχρονισμόν ἐμποδίζοντα τὴν ἐλευθερίαν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἔθνους.

Πρέπει λοιπὸν νὰ καταργήσωμεν αὐτάς, διὰ νὰ μὴ καταργηθῇ τὸ Ἔθνος ἀπὸ αὐτάς.

ΕΞ ΙΔΙΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ

«Πολλάκις εἰσέρχομαι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εὐρίσκομαι πρὸ ἐνὸς βουλευταῦ. Ἐνίοτε δὲ πρὸ οὐδενός».

Αὐτὰ ἐδήλωσεν ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς καὶ εἶναι ἀρκούντως χαρακτηριστικὰ τοῦ ζήλου τῶν βουλευτῶν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς βουλῆς.

Ἀλλὰ περὶ ποιῶν ἐργασιῶν ὀμιλοῦμεν; Ἡ ἀπουσία

Ἡ στήλη αὕτη ἔχει ἀπέναντι τοῦ κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ παλαιὰν ὀφειλὴν. Ὅταν πρὸ εἰκοσιδύο ἐτῶν ἠκολούθει μιάν πολιτικὴν, μιάν παρατάξιν, καὶ μετὰ τοὺς κακούς τῆς ἐνθουσιασμοῦ μιάν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν, συνήντησε εἰς τὸν δρόμον τῆς ἡ στήλῃ αὕτη ἀντίπαλον καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς παρατάξεως καὶ τῆς ἐκστρατείας τὸν κ. Μεταξᾶν, τὸν πρῶτον ἀρχηγὸν τοῦ Ἐπιτελείου: «Ἡ ἐκστρατεία, ἔλεγεν ὁ κ. Μεταξᾶς, θὰ ἀποτύχῃ. Ἡ πολιτικὴ σας, ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ, εἶναι στραβή...». Στραβή;... Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπεκράτει τὸ ρητόν: «Πᾶς ὁ μὴ μεθ' ἡμῶν, καθ' ἡμῶν». Καθ' ἡμῶν λοιπὸν δὲν ἐσυγχωροῦντο ἐμπόδια καὶ ὁ ὑπογεγραμμένος ὠρῶντο πάντοτε κατὰ τοῦ ἐξαφνικοῦ ταραξίου. Καὶ ἔγραφε...—Τὶ δὲν ἔγραψε!... Ἄν ὁ ἱστορικὸς ἀσχοληθῇ κάποτε μετὰ τὰ ἔργα, τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς, θὰ καταπλάγῃ διὰ τὸ μέγεθος τῆς ὁργῆς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιθέτων. Ὁ Μεταξᾶς τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὁ Μεταξᾶς τοῦ Ἐπιτελείου, ὁ Μεταξᾶς ὁ ἐξόριστος εἶχεν λησμονηθῇ. Δὲν ἦτο πλέον Μεταξᾶς ἦτο ἐμπόδιον. Ἐπειτα ἐπέρασεν ὁ καιρὸς, ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχε, ἐπάνω εἰς τὸ Γουδι σφαίρα ἑλληνικαὶ ἔγραψαν τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ δράματος, ὁ ταραξίας ἐδικαιώθη ἀλλὰ ἡ στήλῃ αὕτη δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ κανεὶς ἄλλον πλὴν τῶν νεκρῶν. Καὶ ἔζησε μετὰ αὐτοὺς, μετὰ σκιάς, μετὰ τοὺς κληρονόμους τῶν. Ρωμαντισμός;... Ἰσως. Ἀλλ' ὁ Μεταξᾶς δὲν παρουσιάζετο μόνον ἀπέναντί τῆς ὡς ὁ ἀντίπαλος τῆς χθελινῆς ἐποχῆς: παρουσιάζετο ὡς ἀντίπαλος διὰ τὸ μέλλον, ὡς ἀκάνθα, ὡς στάσις, ὡς ἀπειλή. Τὶ ἤθελε;... Κατὰ βάθος δὲν τὸν ἠνόει κανεὶς. Κοινοβουλευτικὸς ἦτο, κόμμα διήθυε, Ἀρχηγὸς ἀνεγνωρίζετο, συνδυασμοὺς ἔχισε, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ κατὰ τρόπον παράδοξον καὶ ἀήθη. Κομματάρχαι σπουδαῖοι, παράγοντες τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπήγγειναν εἰς τὸ σπίτι του, ἐκτυποῦσαν τὸ κουνδοῦνι, μιάν, δύο φορές καὶ ὁ Μεταξᾶς τοὺς ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ δὲν τοὺς ἐδέχετο. Τὶ ἤθελε λοιπὸν; Ἦθελε νὰ εἶναι χωρὶς φίλους κοινοβουλευτικὸς Ἀρχηγός; Ἦθελε νὰ ἔχῃ χωρὶς βουλευτὰς τὴν πλειοψηφίαν; Οἱ ἔχθροι κατὰ ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν μαλακόν του κατέλλο διέβλεπαν τὸ πηλίκιον, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθεροφρόνων εἶχε μείνει διὰ τοὺς πολλοὺς Στρατηγὸς καὶ ἡ στήλῃ αὕτη, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκόμη διαγνώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπαυσε ἡ Ἑλλάς, τοῦ ἔλεγε: «Εἰσθε βουλευτὴς καὶ συννοτεῖτε κατὰ τοῦ καθεστώτος. Αὐτὸ εἶναι πρῶξις κακῆ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον κακῆ, εἶναι καὶ ἐπιζήμιος. Διότι ὁ κοινοβουλευτισμός, εἶναι σύστημα, ἐνῶ ἡ Δικτατορία, τῆς ὁποίας σᾶς ὑποπτευόμεθα θιασώτην, εἶναι ἄνθρωπος. Καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν διαδόχους...»

Ἀλλ' ἡ ἱστορία ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέραν ἐγράφετο. Ἀναρχαί, κινήματα, ἔριδες ἐσωτερικαί, ἀλλογαὶ καθεστώτων, φόνοι, ἀπόπειραι, καὶ πάλιν ἀναρχαί καὶ πάλιν κινήματα. Καὶ πάλιν ὁ Μεταξᾶς διεφάνετο ἄλλοτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ἄλλοτε εἰς τὸν βυθὸν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐκείνης θαλάσσης τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπαναστατήσῃ οἱ ἄνεμοι, ὡς ναυαγός. Εἰς μιάν στιγμὴν ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανάδωμεν πλέον. Θῆμα τῆς μεγάλῃς θυσίας τοῦ 1928, ἡ ὁποία ἐσάρωσε τὴν παρατάξιν καὶ τοὺς συνεργάτας τῆς, ἀποτυχὼν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του ἐπαρχίαν, ἀπογοητευμένος, κατὰκοπος, ἀπεφάσις νὰ ζῇσῃ μακρὰν τοῦ Κράτους, ἐκτός τῆς πολιτικῆς: «Θὰ ζήσω ὡς ἄνθρωπος ἔγραψε εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ ἐπιστρέψας ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖον του, προσεπάθησε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οικονομικά του, συνήντησε τὸ πλῆθος τῶν ζημιῶν εἰς τὰς ὁποίας τὸν εἶχε ἐκθέσῃ ἡ πολιτικὴ, ἔκλεισε τοὺς φακέλλους τῶν φίλων καὶ τὰ κατὰστιχα τῶν συνδυασμῶν, ἐπέταξε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κόμματος τῶν Ἐλευθεροφρόνων ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐβίβηκεν ἔξω καὶ — μόλις πρὸ δέκα ἐτῶν ἐζήτησε ἐργασίαν. Καὶ εὐτυχῶς δὲν εὗρεκε.

Εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1932 οἱ Κεφαλῆνες τὸν ἐφε-

ραν ἄκοντα εἰς τὰς κάλπας καὶ τὸν ἐξέλεξαν βουλευτὴν. Ἐστάθη — τὸ ἔλεγε πρὸ τινος εἰς κύκλον γνωρίμων — ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας πρὸ ἐκείνης τῆς ἐκλογῆς διὰ ν' ἀποφασίσῃ: Θὰ δεχθῇ ἢ δὲν θὰ δεχθῇ; Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἐπίστευε. Εἰς τὸν κοινοβουλευτισμὸν δὲν ἐπίστευε. Εἰς τὴν χρησιμότητά του ἐκτός τοῦ ἀποπνικτικοῦ καὶ ἐφθαρόμενου συστήματος δὲν ἐπίστευε. Νὰ δεχθῇ;... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἀποδοχὴ ὅπως καὶ ἡ παραίτησις ἦτο εἰκόλος. Καὶ ἐδέχθη.

Τότε πλέον τὴν στήλῃν αὕτην, τῆς ὁποίας ἡ πείρα εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν πρῶτην νεότητα, εἶχε καταλάβῃ ὁ ἀπελπισμός, ἡ ἀπόγνωσις. Εἶχε ζήσει. Ἐτάνω ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸν θεωρεῖον εἶχεν ἀκούσῃ τὰς ἀσκόπους ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις, τὰς διανομὰς τῶν κολύβων, τὰς κωλυσιεργίας, τὰς συμπλοκάς. Εἶχε παρακολουθήσῃ εἰς τοὺς διαδρόμους διαλεγόμενους φιλικώτατα τοὺς ἐν τῇ αἴθουσῃ φανατικούς ἀντιπάλους, εἶχε μάθῃ κατὰ βάθος τὰ παρασκήνια, εἶχε συναντηθῇ συχνὰ καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τοὺς κοινοβουλευτισμοὺς, μετὰ τοὺς ἀνθρώπους του, μετὰ τὸ σύστημα. Καὶ ἠσθάνθη ὅτι, ἂν ὅχι μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, μετὰ τὸ σύστημα τουλάχιστον, ἔπρεπε νὰ διαλύσῃ τοὺς παλαιούς της δεσμούς. Ποία συνταγή; Ποία λύσις; Τὶ φάρμακον;... Ἐνα καὶ μόνον: Ἡ παλαιὰ ἐχθρότης, ἡ Δικτατορία. Δικτατορία λοιπόν. Τὴν ἔφερε εἰς τὸ γραφεῖον της, τὴν ἔκαμε φίλην της, τὴν παρουσίασε, προσεπάθησε νὰ τὴν ἐπιβάλῃ. Ὅταν ἐγένετο μιὰ Κυβέρνησις φιλικὴ της, παρουσιάζετο πρῶτη: Νὰ κλείσετε τὴν Βουλὴν καὶ νὰ κάνετε Διευθυντήριον τρεῖς μαζί, ἢ ἕνας, Δικτατορίαν. Ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἔπιπτε, ἐζήτει ἀπὸ τὴν διαδοχὴν της. Δικτατορίαν. Δὲν ἦτο σύστημα, δὲν εἶχε διάδοχον, ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο κακὴ ἢ ψυχρὴ, ἀλλὰ φάρμακον ἄλλο δὲν ἦτο: —Θὰ πάμε στὴν κλινικὴ. Θὰ ὑποστώμεν ἐγχείρησιν. Θὰ μᾶς κόψουν τὰς ἐλευθερίας μας, θὰ μᾶς βάλουν τὸ φίμωτρον μετὰ τὴν κοκαΐνην. Ἀλλ' ὅλως δὲν γίνεται. Ἀσθενὴς κανεὶς δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Κλινικὴν μετὰ ζητωκραυγὰς: ὡς πάμε χωρὶς. Ἀλλὰ ὡς πάμε...

Ἐκεῖ λοιπόν, εἰς τὴν κλινικὴν, συνήντηθῃ μετὰ τὸν παλαιὸν της ἀντίπαλον. Τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν. Ἡμέραν πρὸς ἡμέραν ἐστάθη κοντὰ του, τὸν εἶδε, τὸν παρακολούθησε. Ἡμέραν πρὸς ἡμέραν ἔζησε τὸ φαρμακεῖον, τὸ ἐγχειρητήριον, τοὺς θαλάμους. Εἶδεν ἐκεῖ ἄργα, ἄργα νὰ λείπουν τὰ φάρμακα, νὰ φεύγουν τὰ ἐργαλεῖα καὶ νὰ γεμίζουν αἱ αἰθούσαι νεότητα, πατριδας, σημαίας. Εἶδε εἰς τοὺς διαδρόμους νὰ παρελαύνουν καὶ νὰ ἐγγύονται πρὸς τὴν πόλιν φάλαγγες νέων παιδιῶν, μετὰ τὸ στέφρον εὐθύ, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐνυπνία, μετὰ τὸ βῆμα γενναῖον. Εἶδε νὰ πορφυρῶνῃ τὰς ἀρχαίους φλέβας τοῦ χθὲς πτωχοῦ μας ὀργανισμοῦ νέον αἷμα, νὰ ἀκούεται ταχὺς ὁ παλμός, ν' ἀνασπντάσεται ἐν βίᾳ ἡ χώρα, νὰ σφύρῃ ἡ ζωὴ, νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς λιμένας μας πλοῖα κατάφορα πολεμικῶν ὀπλῶν, ν' ἀκούεται ρυθμικὸν τὸ βῆμα τῶν γυναιζομένων εἰς τοὺς στρατώνας, νὰ πετοῦν εἰς τὸν οὐρανὸν χαλύβδινοι ἀετοί, νὰ πνέῃ παντοῦ νέος ἄνεμος ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰ παράθυρα, ἐγκρέμει τὰς εἰσόδους, ἀφήρει τὴν στέγην... — Δὲν εἶναι πιά κλινικὴ;... Ὁχι. Δὲν ἦτο πιά κλινικὴ. Ἦτο παντοῦ μιὰ, ἐλευθερία, ἐνότης, ἡνωμένη, ἰσχυρὰ, ζωντανή, ἡ Ἑλλάς.

Καὶ ἔφθασε τότε ἡ μεγάλη στιγμή. Εἰσοσκῶν Ὁκταθρόν, Δευτέρα, τρεῖς τὸ πρωί. Ὁ Μεταξᾶς, μόνος, κοιμᾶται. Τὸ τηλέφωνον. Μιὰ ὀμιλία. Ὁ Γράτσι. Γύρω του δὲν ἔχει κανένα. Δὲν ἔχει κανὲν τὸ γραφεῖόν του, δὲν ἔχει ἕνα κλητῆρα. Κανένα. Ἡ ὑπηρεσία, ὅπως ὅλη ἡ Ἑλλάς τὴν ὥραν ἐκείνην, κοιμᾶται. Πρὸς στιγμὴν, ὡς κρατήσωμεν τὴν ἀναπνοὴν μας, διότι ἐδῶ πλησιάζομεν τὸν μεγαλύτερον σταθμὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἡ Ἱταλικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ τὰ σαραντακτὼ της ἑκατομμύρια, μετὰ τὸν πλοῦτον της, μετὰ τοὺς στρατοὺς της, μετὰ τὰ ἀεροπλάνα της, μετὰ τὰ ὄπλατά της, ἐξύπνησε αἰφνιδιαστικῶς ἕναν ἄνθρω-

της ιδιωτικής ζωής, ἀδιαφορεί έντελώς διά την ιδεολογικήν πίστιν του ατόμου. Έν προκειμένω μάλιστα, δέν πρόκειται καθόλου περί πολιτικής τοποθετήσεως, αλλά περί ήθικής και θρησκευτικής, διότι ο κομμουνισμός διδάσκει την αθεΐα και τόσα άλλα αντίθετα πρὸς τὸν χριστιανισμόν.

Λαμβάνουσα θέσιν ή ἐκκλησία ἀέναντι τοῦ θεομάχου καὶ προδοτικοῦ μπολσεβικισμοῦ δέν ὑποστηρίζει τὸ ένα ή τὸ ἄλλο κόμμα, συνεπῶς δέν κάμνη πολιτικήν, ἀλλὰ ἀγωνίζεται — ὅπως ἔχει ὑποχρέωσι — κατὰ τὴν ὑλιστικὴν δοξασιὴν τοῦ ἀθέου μαρξισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὁπωσδήποτε ἀποτελεῖ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρόν της.

Μόλις πρὸ ἡμερῶν κατηγγέλθη ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γενεύης καὶ Δυτ. Εὐρώπης ὁ «τρομερὸς καὶ κτηνώδης θρησκευτικὸς διωγμὸς» ἐναντίον τῶν ὀρθόδοξων τῆς Ρωσίας.

Δέν ἐδιόθεσαν ή Ἱερά Σύνοδος τὰ ἐκκλησιαστικά ἐγγράφα πού πιστοποιοῦν τὴν τρομοκρατία, τοὺς ξυλοδαρμούς καὶ τὰς φυλακίσεις τῶν μοναχῶν; Δέν τὴν συνεκίνησαν αἱ καταγγελθεΐσαι ληστεΐαι, δολοφοναίαι καὶ οἱ βιασμοὶ τῶν νέων γυναικῶν πού ἦσαν μοναχαί; Δέν ἔχει ὑπ' ὄψιν της τὴν τεραστίαν ἀθεϊστικὴν προπαγάνδα πού διεξάγεται ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα; Ἐλησμόνησε τοὺς Ἕλληνας ἱερεῖς πού ἐσφαγιάσθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας; Δέν εἶδε τὰς φωτογραφίας τῶν γκρεμισμένων ἐκκλησιῶν;

Τί ἄλλο λοιπὸν θέλει διὰ νὰ κηρύξῃ ἱερὸν πόλεμον κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ; Ἡ ἐκκλησία ὀφείλει νὰ πολεμήσῃ τὸν μπολσεβικισμόν διὰ δύο λόγους: Πρῶτον διότι εἶναι Ἑλληνική. Καὶ δεύτερον διότι εἶναι Χριστιανική.

Τὸ διατί δέν τὸ κάμνει θὰ τὸ εἰπώμεν, μὲ μεγάλην πικρίαν, συντόμως ἡμεῖς.

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΙΔΙΑ

Εἰς βασιλεὺς. Παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἰδοὺ πῶς ὁ Ραϋμόν Χούμπερτ ἐσχολίασε τὰ ἔκτακτα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαρόκου Χασάν ὁ 2ος διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν δημοκρατικὸν ὀλεθρόν:

«Ἡ ἐξαιρετικὴ κατάστασις, λοιπὸν, δέν ἀφορᾷ πρᾶγματι εἰμὴ μόνον τοὺς βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι δέν ἡμποροῦν πλέον νὰ συνεδριάξουν, καὶ δέν λαμβάνουν πλέον τὴν ἀποζημίωσιν των. Ὡστόσο, οὐδεὶς διενόησεν νὰ στήσῃ ὁδοφράγματα διὰ τὴν αἰτίαν αὐτήν. Ἀλλωστε οὔτε ὁ κόσμος συγκινεῖται ἀπὸ τὸ σημερινὸν κατάντημα τῶν ἐθνοπατέρων του. Εὐρίσκει μάλιστα, ὅτι κατὰ θάθος ὁ βασιλεὺς εἶχε δίκαιον νὰ ἐξοβελίσῃ τοὺς ἀχρήστους αὐτοὺς κερδοσκόπους».

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΟΥΣ

Ὁ Ἡλία Ἐρενμπουργκ γράφει εἰς τὸ τέλος τῶν ἀπομνημονευμάτων του:

«Ἐγνωρίζαμεν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Στάλιν, ἀλλά σωπαίναμε... Σχεδὸν ὅλοι εἰχομεν κάποιον φίλον ἢ σύντροφον, συνάδελφον ἢ γείτονα, ὁ ὁποῖος συνελήφθη καὶ ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνη καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ἐνοχὴν ἦτο δύσκολον νὰ πιστεῦσθαι κανεῖς».

Ὡστε ὁ Ἐρενμπουργκ, ἡ μεγαλύτερα πνευματικὴ φυσιογνωμία τοῦ διεθνούς κομμουνισμοῦ, ἐγνώριζε τὰ ἐγκλήματα τοῦ Στάλιν, ἀλλά ἐσιώπει. Αὐτὸ σημαίνει, ἡ ὅτι τὰ ἐνέκρινε καὶ καθίστατο συνένοχος, ἡ ὅτι δέν εἶχε τὸ θάρρος νὰ καταγγεῖλῃ τὸ ὄργιον αἵματος τοῦ Στάλιν εἰς θάρος τοῦ λαοῦ.

Τί εἶδους λοιπὸν πνευματικὴ προσωπικότης εἶναι αὐτὸς ὁ Ἐδραιωρῶσος, πού ἀπὸ φόβου, ἂν δέν ἦτο συνένοχος, ἀψηφεῖ τὰ στοιχειώδη καθήκοντα πρὸς τοὺς συνανθρώπους του;

Ἀλλὰ πῶς νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀνθρωπιστικὴ διαγωγή ἀπὸ τὸν Ἐρενμπουργκ, τὸν ξεσκονιστήρι τοῦ Στάλιν, ὁ ὁποῖος περὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου συνέταξε καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ρωσικὸ στρατὸ προκήρυξιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπέσχετο εἰς τοὺς στρατιώτας, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν θυσιῶν των «τὴν παράδοσιν τῶν Γερμανίδων, διὰ νὰ ἀσελγούν κατὰ θούλησιν».

ΥΨΗΛΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Ὅταν ἐγένετο ἡ κολλεκτιβοποίησις εἰς τὴν Ρωσίαν ἀνεφύησαν τρομακτικαὶ δυσχέρειαι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατροφήν των ἀγροτῶν. Πρὸ τοῦ φάσματος λοιπὸν τῆς πείνης ἓνας ἀγρότης ἀπέκρυψεν ὀλίγον σῖτον. Τὸ γεγονός αὐτὸ κατεδόθη ἀπὸ τὸν δεκατετραετὴ υἱὸν του εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία συνέλαβε καὶ ἐτυφέκισε τὸν ἀτυχὲ ἀγρότην.

Εἰς τὸν νεαρὸν καταδότην Πάβλικ Μοροζῶφ, ὁ ὁποῖος εἶχε διδαχθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τὴν παρακολούθησιν τῶν γονέων, ἐστήθη ἄγαλμα καὶ ἐκτοτε προβάλλεται συνεχῶς ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὰς κομμουνιστικὰς νεολαίας.

Δέν γνωρίζομεν ἀκόμη, ἂν οἱ λαμπράκηδες διδάσκονται τὰ ἀνώτερα ἰδανικά, πού ὤθησαν τὸν Πάβλικ Μοροζῶφ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του. Ἄν ὄχι, τότε καθυστερεῖ πολὺ ἡ δημοκρατικοποίησις των!

ΒΙΕΤΝΑΜ

Τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ παθητικὸν τῶν Ἀμερικανῶν ἐβαρύνθη ἀπὸ τὰς ἐγκαταλειφθεΐσας ἐθνικὰς ἐπαναστάσεις τῶν λαῶν, πού ἐπεθύμουν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀπαγκίστρωσιν ἀπὸ τὸ σοβιετικὸν ἄρμα. Εἰς τὸ ὁποῖον, ἐξ ἄλλου, τοὺς εἶχε προσδέσει ἡ ἀπλοϊκὴ διπλωματία τῶν ΗΠΑ κατὰ ἡ μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον.

Τί θὰ εἴπῃ ἡ ἱστορία δι' ἐκείνους τοὺς πολιτικούς πού ἐνῶ διέθετον, μὲ τὴν ἀτομικὴν θόμβαν, τὴν ὑπεροπλίαν, ἀντὶ νὰ ἐξαλείψουν τὸν κομμουνισμόν παρέδωσαν εἰς αὐτὸν τὴν Εὐρώπην; Δέν γνωρίζομεν.

Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι οἱ σύγχρονοι πολιτικοὶ τῶν ΗΠΑ νὰ ἔχουν διδαχθῇ πολλὰ ἀπὸ τὸ σύγρικόν δράμα, πού τὴν ἐξέγερσιν τῶν Βερολινέζων, ἀπὸ τὴν πολωνικὴν τραγωδίαν καὶ τὸ Θιβέτ, ὥστε νὰ συγκινούνται περισσότερον ἀπὸ τὰς συμφορὰς ἐκείνων τῶν λαῶν, παρὰ ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν κομμουνιστῶν πού ζητοῦν ἀποχώρησιν ἐκ τοῦ Βιέτ-Νάμ.

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἐπὶ δεκαετηρίδας ἀντεπροσώπευε τὰ συμφέροντα τοῦ φεουδαρχισμοῦ, ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦ συστήματος τούτου, ἐπεκάθησεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ κόμματα, καὶ κόμματα δέν ἔδιδεν ὁ τόπος, διότι δέν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀνάγκη τοῦ τόπου, τὰ ἐδημιούργησε τεχνητῶς, καὶ τοὺς ἔδωσε ὀνόματα παράδοξα. Καὶ ἐπειδὴ δέν ἡμποροῦσαν νὰ προέλθουν τὰ κόμματα αὐτά, ἀπὸ διαφόρους ἰδεολογίας, ἰδεολογία ὄλων τῶν Ἑλλήνων εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ἐδημιούργησαν ὡς τρόπον παραγωγῆς τῶν κομμάτων, τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν, ἐξάπτοντα τὰ μὲν εἰς βάρος τῶν δέ. Καὶ ἐνῶ τίποτε δέν διήρει τοὺς Ἕλληνας, εὐρέθησαν αἰφνιδίως διηρημένοι εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὸ τελευταῖον χωριό, εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς προπαρσκευῆς.

Οὕτω εἰς τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 εὐρέθη ἡ Ἑλλάς ἀνέτοιμος εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐνῶ οἱ Κρητικοὶ ἐσφάζοντο, εἰς τὰς Ἀθήνας διεδέχετο ἡ μία Κυβέρνησις τὴν ἄλλην. Εἰς τὰ 1878, ὅταν συνεταράσσετο ἡ Ἀνατολή, καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαμοιρασθῇ ἡ κληρονομία τῆς τότε Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐδημιουργοῦντο δύο νέαι φυλαί, καὶ ἐπεκτείνοντο τὰ σύνορα τῶν Βουλγάρων, εὐρέθημεν καὶ πάλιν ἀνέτοιμοι, χωρὶς στρατὸν χωρὶς στόλον, χωρὶς χρήματα. Εἰς τὰ 1886, μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, εὐρέθημεν καὶ πάλιν ἀνέτοιμοι. Εἰς τὰ 1897, τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου, καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἡττης, εὐρέθημεν καὶ πάλιν ἀνέτοιμοι. Καὶ εἰς τὰ 1912, ἐὰν εὐρέθημεν ἔτοιμοι, καὶ πάλιν εἰχομεν ἀργήσῃ, διότι, τὸ Κοινοβουλευτικὸν σύστημα, τὴν ἐργασίαν ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὸν στρατὸν, τὴν ἐπεβράδυνε. Καὶ ἐνῶ ἔπρεπε εἰς τὰ 1908, μὲ τὰ συμβαίνοντα τότε εἰς τὰ Βαλκάνια, νὰ εἴμεθα ὅλοι ἔτοιμοι, εὐρέθημεν καὶ τότε ἀνέτοιμοι. Καὶ ὅταν ἤρχισεν ὁ μέγας πόλεμος, (ὁ πρῶτος παγκόσμιος), πού ἀπαιτοῦσε νὰ εἴμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἡνωμένοι, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ εἴμεθα διηρημένοι μετὰξ ἡμῶν, διότι οἱ μισοὶ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Βασιλεὺς δέ ἡμπορεῖ νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν παρὰ μίαν φορὰν, καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔλεγον, ὅτι καὶ δύο φορές ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν. Καὶ διὰ τέτοιους λόγους, μέσα εἰς τέτοιους κινδύνους, οἱ Ἕλληνες ἀλληλοεσπαράσσοντο διηρημένοι εἰς δύο Κράτη. Ἐμπάσαμε τοὺς ξένους εἰς τὸ ἐσωτερικόν, καὶ ὑπέστημεν ὅσα ὑπέστημεν. Καὶ κατόπιν τούτου, κίνημα μετὰ τὸ κίνημα, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο κίνημα νέον κίνημα. Δικτατορίαι εἰς τὸ ἐσωτερικόν, κλονισμὸς εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Κάθε ὑπόληψις τοῦ τόπου αὐτοῦ εἶχε χαθῇ, εἰχομεν γίνεαι γελοῖοι εἰς τὴν Εὐρώπην. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.

Ὁ κομμουνισμὸς δέν εἶναι φυτόν αὐτοπαράγόμενον ἐν Ἑλλάδι. Μᾶς ἦλθεν ἐξωθεν. Οὕτε δύναται νὰ εἴπῃ κανεὶς, ὅτι συμβιβάζεται μετὰ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτήρα, τὸν ἀπολύτως ἀτομιστικόν. Μᾶς ἦλθεν ὅμως ἐξωθεν. Ἐδῶ ἔλαβεν ὑπόστασιν ἐξ ἄλλων λόγων: πρῶτον μὲν διότι προσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἓνα μέρος κόσμου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἐργασθῇ, νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ παράγῃ καὶ ἐπομένως εὐρίσκετο ὁ κόσμος οὗτος εἰς μίαν ἀντίθεσιν, πρὸς τὸν κόσμον τὸν δημιουργοῦντα, τὸν παράγοντα, καὶ ἐν γένει ἐργαζόμενον θετικῶς, καὶ ἔλαβε τὴν ἀρνητικὴν ὁδόν, τὴν ὁδὸν δηλαδὴ τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς καταστροφῆς. Εἰς τὸν αὐτὸν κόσμον προσῆλθον ἀρκετοὶ ἐνδεεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ συντηρηθῶσι, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους τὸ Κράτος, τότε, τὸ παράγωγον τοῦ ἐλευθέρου κα-

πιταλισμοῦ, δέν ἐλάμβανε καμμίαν πρόνοιαν. Ἡ διαρκὴς πτώσις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος, καὶ ἡ ἀποδεικνυμένη ἀνικανότης του, προώθησαν εἰς τὸν κομμουνισμόν καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐξ ἀπελπισίας. Καὶ ἐπὶ τέλους ἔγινε καὶ μόδα μεταξὺ πολλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ φαίνωνται ὅτι κάτι κάνουν καὶ αὐτοί, καὶ κυρίως διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν, ἐπειδὴ ὁ καλύτερος τρόπος τῆς ἐπιδείξεως εἶναι νὰ παριστάνουν ἑαυτοὺς διαφόρους τῶν ἄλλων, ἔλεγον καὶ ἐνήργουν καὶ ἐβεβαίουν, ὅτι εἶναι κομμουνισταί. Ἐγινε δὲ καὶ μόδα ἀκόμη καὶ μετὰξ τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ γυναῖκα, ὅπως γνωρίζετε, παθαίνεται διὰ τὰ νέα πράγματα. τῆς ἀρέσει νὰ ἐπιδεικνύεται. Καὶ δι' αὐτό, μέσα εἰς τὸν κόσμον, ἰδίως τῶν νεανίδων, συναντᾷ κανεὶς κομμουνίστριας, αἱ ὁποῖαι εἶναι φανατικώταται.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶχεν εἰσέλθει, ὡς ἓνα δηλητήριο βραδύ, μέσα εἰς τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδος. Σιγὰ-σιγὰ, κατελάμβανε ὅλα τὰ κύτταρα καὶ ὅλα τὰ ἄγγεϊα τοῦ σώματος αὐτῆς, κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον προσβληθῇ ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν νόσημα, δέν τὸ συνηθάνοντο. Ἐτσι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον, τοῦ ὁποῖου ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἀθλιότητα, τὸν ὁποῖον ἡθέλον ν' ἀφήσουν εἰς τὴν ἀθλιότητα, διότι, ἐὰν δέν τὸν ἄφηναν εἰς τὴν ἀθλιότητα, δέν θὰ ἡμποροῦσαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευσθοῦν. Ἐτσι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὸν ἀγροτικὸν κόσμον. Καὶ τὰ χωριά τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐστὶαι πίστεως καὶ πατριωτισμοῦ. εἶχαν ἀρχίσει, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν νεότητα, νὰ καταρρίπτουν ὅλα τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά. Ἐτσι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὰς ἄλλας πολεμικὰς μας δυνάμεις, εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, καὶ, τὸ χειρότερον, εἶχον εἰσχωρήσει μέσα εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν ὀργανισμόν τῆς χώρας.

(Ἀποσπάσματα ἐκ λόγων τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ)

Ἕλληνες καὶ Μπολσεβίκοι

• Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος

λιτιζῆς ἐξηφανίσθησαν αἱ αἰτίαι, πού ὥθοῦν τὸν κόσμον πρὸς τὰ ἀριστερά. Καὶ αἱ αἰτίαι αὐταὶ εἶναι: Ἡ ἄδικος κατανομή τοῦ εἰσοδήματος, ἡ ἀνεργία, αἱ κομματικαὶ ἐριδεῖς, ἡ κοινωνικὴ ἀδίκια, ἡ πείνι.

Ὡς ὑπουργὸς Ἀσφαλείας ὁ κ. Μανιαδάκης, σήμερον, ὅπωσδήποτε θὰ καταφέρει τρομακτικὰ πλήγματα εἰς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα καὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα παράσημά του. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον θὰ ἔχομεν δημοκρατίαν θὰ κυριαρχῇ ἡ πλουτοκρατία, ἡ ὁποία ἐμποδίζουσα τὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις θὰ συντηρῇ τὰς αἰτίας, πού ἀναπτύσσουν τὸν κομμουνισμόν. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ συντριβὴ τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ εἶναι πρόσκαιρος καὶ ἐπιφανειακὴ, διότι μέσα εἰς τὰς μάζας θὰ ἀπλόνη ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα τὰ δίκτυά της, ἐκμεταλλευομένη τὴν κοινωνικὴν ἀναρχίαν καὶ ἀταξίαν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας

Ἰδιοκτήτης - Ὑπεύθυνος

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Δεκελείας 12—Ν. Χαλκηδῶν

Ἀρχισυντάκτης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπεύθυνος τυπογραφείου

Εὐάγγ. Χουλιαρᾶς

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ 4^{ης} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Το διάγγελμα του 'Ι. Μεταξά επί τη κηρύξει της 4ης Αυγούστου, πλήν της ιστορικής του αξίας, παρουσιάζει πλείστα σημεία ανταποκρινόμενα τελείως πρὸς τοὺς σημερινούς κινδύνους καὶ τὰς ἀπειλὰς κατὰ τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τῆς φυλῆς μας. Καὶ τοῦτο, διότι ἀνεκάθεν ἡ δημοκρατία ὑπῆρξε πηγὴ ἀναρχίας, εὐνοῦσα τὸν ἐθνόπροδοτικὸν κομμουνισμόν.

Ἐνὼ ἡ Βουλὴ ἡ ἐκλεγείσα μετὰ τὰς μακρὰς ἐσωτερικὰς περιπετείας τοῦ 'Εθνους τὸν 'Ιανουάριον τοῦ 1936, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ τάξιν, ἀπεδείχθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀνίκανος εἰς τοῦτο καὶ εἰς τὸ νὰ δώσῃ Κυβέρνησιν εἰς τὴν χώραν καὶ ἡ ἀνικανότης αὕτη ἀπεδείχθη καὶ κατόπιν καὶ τελευταίως ἀκόμη ἔνεκα τῶν ἀθεραπευτῶν κομματικῶν ἀντιθέσεων καὶ προσωπικῶν ἐρίδων, αἵτινες ἐλάχιστα ἐνδιέφερον τὴν μεγίστην μᾶζαν τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ὁ κομμουνισμὸς ἐπωφελοῦμενος καὶ τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν δοθείσης ὑποστηρίξεως διαφόρων πολιτικῶν μερίδων ἤγειρε θρασυτάτην τὴν κεφαλὴν του, ἀπειλῶν σοβαρώτατα τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἀλλ' ἰδίως κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἐντατικώτατα πλέον ὁ κομμουνισμὸς παρεκκέντρει τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν καὶ τελευταίως ἐπίστευσεν ὅτι εὐρίσκει εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς. Αἱ σκηναὶ τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον ὑπῆρξαν τὸ προοίμιον.

Καὶ πρὸ αὐτῶν καὶ ἔκτοτε μετὰ μεγαλύντερας ἐντατικότητος κατεπλημμύριζε τοὺς στρατώνας διὰ πρακτῶν καὶ ἐντύπων προκηρῦξεων, καλῶν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν.

Ἐκ παραλλήλου, εἰσεχώρει ἀπὸ καιροῦ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, διαφθείρον μέγα μέρος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου μέχρι τῶν διδασκάλων τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως, ἐπιδρῶν οὕτως ὀλεθριώτατα ἐπὶ τῆς νεολαίας καὶ τοῦ 'Εθνους, τὴν ὁποίαν ἐπιζητεῖ νὰ παρασύρῃ εἰς ἀντιπατριωτικὴν λήθην τῶν ὡραίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων, ὑποσχάπτων οὕτω καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καλυτέρου μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Εἰσεχώρει ἐπίσης εἰς τὸν ὑπαλληλικὸν ἐν γένει κόσμον, ἐπιζητῶν νὰ καλλιεργῇ μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τὸ αἶσθημα ὅτι τὸ Κράτος εἶναι ὁ κοινὸς ἐχθρὸς, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια, ὅπως, οὕτω, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ στασιαστικοῦ ἀγῶνος, εὐρεθῇ εἰς παραουσίαν ὁ κρατικὸς μηχανισμός.

Ἐκμεταλλεῖται ὁ κομμουνισμὸς τὴν οικονομικὴν δυσπραγίαν τῆς χώρας, προσελθούσαν κατὰ μέγα μέρος καὶ ἐκ τῆς κακοδιοικήσεως τοῦ παρελθόντος, ὅποτε τὰ ἀλληλοδιαδεχόμενα εἰς τὴν ἐξουσίαν κόμματα ἀπερροφῶντο ἀπὸ τὰς μετὰ τῶν δευτάτας ἔριδας, στρέφοντα κυρίως τὴν δρᾶσιν των εἰς τὴν διὰ κομματικῆς συνλλαγῆς ἐνίσχυσίν των, ἐκμεταλλεῖται ὁ κομμουνισμὸς τὴν κατάστασιν ταύτην, ἐξήγειρε συστηματικῶς τοὺς ἐργάτας καὶ τὰς πενεστέρας τάξεις κατὰ τὸν ἀστικὸν κράτους, παραπλανῶν αὐτοὺς διὰ μυρίων διαβολῶν καὶ δημαγωγικῶν καὶ ἀπατηλῶν καὶ ἀνεκπληρώτων ὑποσχέσεων.

Ἡ Κυβέρνησίς μου, ἡ τελείως ἀκομματιστος, κληθεῖσα εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν 'Απρίλιον τοῦ ἔτους τούτου καὶ διαγνώσασα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεχεν ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀποφασισμένη νὰ λάβῃ ἅπαντα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐξήγγειλε διὰ τῶν προγραμματικῶν αὐτῆς δηλώσεων, τὰ ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν βελτίωσιν ἀπάσης τῆς κοινωνίας καὶ ἰδιαίτερος τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν καὶ τῶν πενεστέρων ἐν γένει τάξεων, εἰς μάτην ἤλπισεν ὅτι θὰ εἶχεν ἐκθυμὸν καὶ εὐλαβίαν τὴν ὑποστηρίξιν τῶν πολιτικῶν κομμάτων εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀγῶνα, μολονότι καὶ εἰς ὑποχωρήσεις καὶ συγκαταβάσεις προσέβη πρὸς τὰ ἀντιμαχόμενα ταῦτα κόμματα, τὰς ὁποίας ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις δὲν θὰ ἔκαμνε.

Εἰς κάθε τῆς βῆμα ἡ Κυβέρνησις συνήντα τὴν ὑπόκοπον κομματικὴν ἀντίδρασιν, ἀποσκοποῦσαν τὴν μείωσιν τοῦ κύρους τῆς καὶ τὴν παρακώλυσιν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ προγράμματος αὐτῆς, ἡ δὲ ἀντίδρασις αὕτη εἶχε συνεπικουρὸν καὶ μεγίστην μερίδα τοῦ Τύπου, ἥτις δι'

ἀχαλινώτου καὶ δημαγωγικῆς ἀρθρογραφίας καὶ διὰ ψευδοῦς καὶ κακοβόλου εἰδησεογραφίας σπουδαίως συνέτεινεν εἰς τὴν εὐδωσιν τῆς ἀνατρεπτικῆς τοῦ κομμουνισμοῦ προσπάθειάς.

Τὰ τελευταῖα γεγονότα, αἱ συνεχῶς καὶ διαρκῶς ἐκτεινόμεναι ἀπεργαίαι, αἱ πλείσται τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἀδικαιολόγητοι ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως, ἡ χαρακτηριστικὴ τελευταία στάσις τῶν ἐμφανιζομένων ὡς ἡγετῶν τῆς συντηρητικῆς ἐργατικῆς τάξεως, οἵτινες παρεδωκαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν κομμουνισμόν, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει προμελετημένου σχεδίου προπαρασκευασθεῖσα πανεργατικὴ ἀπεργία, ἥτις κατὰ τὰς ἰδιαίτερας διαπιστώσεις τῆς Κυβερνήσεως ἀπετέλει τὴν ἀπαρχὴν γενικωτέρας στασιαστικῆς ἐκδηλώσεως, ἐπεισαν τὴν Κυβέρνησιν ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα ὡργανωμένης κινήσεως πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος.

Ἡ πεποίθις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως ἀπεδεικνύετο ἀκριβῆς καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὴν 31 'Ιουλίου ἐπιτροπὴ κομμουνιστῶν βουλευτῶν παρουσιασθεῖσα εἰς τὸ Πολιτικὸν μου Γραφεῖον, ἐδήλωσεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἱταμιώτατα, ὅτι ἂν αὕτη, ἡ Κυβέρνησις δηλαδή, δὲν ἐγκατέλειπε τὰ μέτρα αὐτῆς, τὰ ὑπὲρ τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν, ἅτινα ἐφαρμοζόμενα θὰ ἀπελύτρωσαν αὐτοὺς ἀπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τοῦ κομμουνισμοῦ, «θὰ κάμουν ἀπεργίαν ὅχι μόνον εἴκοσι τεσσάρων ὥρων, ἀλλὰ καὶ σαράντα ὀκτὼ καὶ διακοσίων σαράντα ὀκτὼ ὥρων καὶ θ' ἀγωνισθῶν εἰς τὰ πεζοδρόμια μέχρις ὅτου ἐπιβάλλουν τὴν θέλησιν των».

Πρὸ τοιαύτης ἐν γένει καταστάσεως, ἥτις ἀπετέλει ἄμεσον ἀπειλὴν κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς καταστροφῆς, εὐρισκομένη ἡ Κυβέρνησις καὶ θεωροῦσα ἐπιτακτικὸν αὐτῆς καθήκον νὰ προλάβῃ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀνατρεπτικῆς στάσεως, διὰ τὴν καταστολὴν τῆς ὁποίας θὰ ἔρρεεν ἀσφαλῶς ἀφθονον τὸ αἷμα, προσέβη τῇ ἐγκρίσει τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, εἰς τὴν κήρυξιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Νόμου καθ' ἅσας τὴν Χώραν καὶ τὴν διάρυσιν τῆς Βουλῆς.

Συγκεντρώσας οὕτως ὡς ὑπεύθυνος Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ὁλόκληρον τὴν ἐξουσίαν, τῆς ὁποίας ἔχω ἀνάγκην διὰ νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὴν ἐπαπειλούμενην καταστροφὴν τῆς, δηλῶ κατηγορηματικῶς ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φέρω διὰ παντὸς μέσον καὶ με γοργὸν ῥῆμα εἰς πέρας τὴν βαρεῖαν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ἀπέναντι τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπικαλοῦμαι πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἀγαποῦν τὴν πατρίδα μας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ θέλουν νὰ βλέπουν αὐτὴν ἰσχυράν καὶ εὐημεροῦσαν.

Ἐπικαλοῦμαι πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες πιστεύουν ὅτι πρέπει νὰ παραμείνουν ἀλώβητοι αἱ ἐθνικαὶ ἡμῶν παραδόσεις καὶ ὁ Ἑλληνικὸς μας πολιτισμός.

Ἐπικαλοῦμαι πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες θέλουν νὰ ἀποκτήσουν πραγματικὰς ἐλευθερίας καὶ νὰ ἀπολυτρωθῶν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν δημαγωγῶν καὶ τῶν ἀνατρεπτικῶς δρῶντων ἀναρχικῶν στοιχείων, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ὁποίας στενάζει καὶ φθίρεται ἀπὸ καιροῦ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δύναται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ ζῇ καὶ νὰ ἐργάζεται ἡσυχῶς καὶ ἀπερίσπαστος καὶ με ἀπόλυτον τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, καθὼς καὶ με πλήρη τὴν πεποίθισιν ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἐδραίουσα τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς, θὰ ἐργασθῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐν γένει καὶ ἰδιαίτερος τῶν πενεστέρων καὶ πασχουσῶν αὐτῆς τάξεων.

Πρὸς τοῦτο ζητῶ ἀπὸ πάντας πλήρη πειθαρχίαν πρὸς τὸ Κράτος, ἀπαραίτητον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας πειθαρχίας πραγματικὴ ἐλευθερία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ὁφείλω ὅμως νὰ δηλώσω ἐπίσης κατηγορηματικῶς ὅτι οἰανδήποτε ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἔργου τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἐξουδετερώσω διὰ τοῦ τραχυτέρου τρόπου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Αυγούστου 1936

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΛΛΑΣ ΕΥΠΝΑ

Ἡ ἀντικειμενικὴ κρίσις, ἡ ὁποία θὰ ἐρευνήσῃ τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα ἔχει νὰ συμπεράνῃ, ὅτι σημερον ὅσον ποτὲ ἄλλοτε καθίσταται ἀναγκαία ἡ ἀνάπτυξις ἐνὸς πατριωτικοῦ κινήματος.

Ἀμέτρητοι ἀποδείξεις πείθουν, ὅτι τὸ 'Εθνος ἀπείλεται νὰ θρυμματισθῇ ἐν μέσῳ τῶν συμπληγῶν τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὰ δύο αὐτὰ ὀλέθρια συστήματα ἀπεργάζονται τὴν καταστροφὴν, τὸ καθ' ἑνὰ μὲ τὸν ἰδικὸν του τρόπον.

Ἡ δημοκρατία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸν λαὸν τὴν τάξιν, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως. Ἐπεκράτησεν ἡ ἀσυνδοσία, ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀναρχία εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ὁ πολιτικὸς διχασμὸς μᾶς ἀπεμάκρυνεν ψυχικῶς, μᾶς ἀπεξένωσε καὶ μᾶς ἐνέταξεν εἰς στρατόπεδα ὑπερχειλίζοντος μίσους καὶ φανατισμοῦ. Εἴμεθα πλέον ἐχθροὶ καὶ ὑπὸ τὴν ἑξαφιν τῶν κομματικῶν παθῶν, δολοφόντοι τῶν ἰδεῶν τῆς φυλῆς, χάριν τῶν κομματικῶν συμφερόντων.

Ἡ δημοσία ζωὴ ἐμολύνθη θανατηφόρως ἀπὸ τὴν ἠθικὴν σήψιν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν. Αἱ καταχρήσεις τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Οἱ ἐπάσχυντοι συμψηφισμοὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἀτιμιῶν. Ὁ καιροσκοπισμὸς καὶ ἡ δημαγωγία ἀποτελοῦν μικρὰ μόνον δείγματα τῆς χαμερπείας καὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν ὑπευθύνων πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ἀρχαία πλουτοκρατικὴ τάξις διεφθάρη μέχρις ὁσίων. Ὁ δημοκρατικὸς τύπος δὲν διαφωτίζει, δὲν μορφώνει, ἀλλὰ τοποθετημένος κομματικῶς ρυπαρογραφεῖ καὶ σκανδαλοθηρεῖ. Ἡ ἐκκλησία ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ἔλκου μῆς πλουτοῦσης σπείρας φοροσβασίων. Ἡ νεολαία ἐγκαταλειφθεῖσα ἀδέσποτος εἰς τὴν ἔντασιν τῶν κακιῶν στερεῖται μέλλοντος καὶ προορισμοῦ. Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἀπώλεσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα χάριν τοῦ ἀγνώστου, ἐνῶ ἡ διανοησις, καὶ γενικώτερον οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, νερκισσεύμενοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν Πατρίδα—ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ὑπογραμμίζουσιν τὸν κανόνα.

Αἱ παραγωγικαὶ τάξεις καταπιέζονται ἀπὸ τὴν κεφαλαιοκρατικὴν πλεονεξίαν. Ἡ ἐξαθλίωσις τῶν ἀγροτῶν ἡ-νοῖε τὰς πληγὰς τῆς μεταναστευτικῆς καὶ ἀστυφιλίας. Παραλλήλως ἡ ἀνεπαρκὴς ἐργατικὴ πολιτικὴ ἐπεσώρευσε τὴν μᾶζαν τῶν ἀνέργων, εἰς τὴν ἤδη ὑποφέρουσιν λαϊκὴν πλειοψηφίαν. Οἱ πανταχόθεν πληττόμενοι ἀστικοὶ σχοινοδατοῦν ἐπὶ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς τῆς τάξεως των ἀπὸ τῶν προλεταρίων. Ἀποσύνθεσις πλήρης καὶ παντοῦ.

Δὲν χρειάζεται περισσotέρα παρατήρησις. Ὅλοι αἱ τρόπον τινὰ συγκεκροτημένα δυνάμεις τοῦ 'Εθνους εἶναι ὀξυαὶ ἐλβετιολογήσεως καὶ ἐμπυσμοῦ, διότι παρεδόθησαν εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἐξαχρείωσιν. Ὅλοι πλὴν μῆς. Μόνον ὁ στρατός. Μόνον αὐτὸς ὡς ἔχον ἐθνικὴν συνείδησιν ἵσταται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἥθους καὶ τῆς εὐπρεπείας. Ἡ σωτηρία συνεπὶς τοῦ 'Εθνους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν στρατόν. Ἐὰν χαθῇ καὶ αὐτός, τότε πᾶσα ἐλπίς ἀνθρωπώσεως καὶ ακμῆς τῆς φυλῆς ἐξέλιπε.

Τὸ κοινωνιοδιαλυτικὸν ἔργον τῆς δημοκρατίας χειροκροτεῖ ὁ κομμουνισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐντὸς τῆς δημοκρατίας καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ὑπονομεῖ καὶ ἀνατινάζει τὰς ἀξίας, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς λαϊκῆς κατακραυγῆς διὰ τὰς ἐθνοπροδοσίας καὶ τὰ φρικτὰ ἐγκλήματα, ἐξηναγκάσθη ἡ δημοκρατία νὰ θέσῃ ἐκτός νόμου τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα. Ἀλλὰ τοῦτο συνέβη τυπικῶς, διότι οὐσιαστικῶς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα εἶναι ἐλεύθερον νὰ δρᾷ, νὰ ραδιοῦργῇ καὶ νὰ συνωστῇ ἐναντίον τῆς χώρας.

Τὸ κόμμα, τὸ ὁποῖον συνεστήθη μετὰ τὰς χρήματα τῆς Κομιντέρν ἐξελίχθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τελείαν ἐπαναστατικὴν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία προετοιμάζει νέα αἱματοκυλίσματα καὶ νέα δεινὰ διὰ τὸν τόπον. Ἀλλὰ ἡ δημοκρατία ἀδιαφορεῖ καὶ λικνίζεται εἰς τὰς ὁμιλογίας καὶ δοσολογίας, τὰς ὁποίας τῆς ἀναπέμπουν οἱ μπολσεβίκοι.

Ἐλέω τῆς δημοκρατίας ἐδραιώθηκαν ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου οἱ σφαγιασταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ!

Ἐλέω τῆς δημοκρατίας κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸν προδοτικὸν τύπο καὶ τὰ αἰσχρὰ περιοδικὰ τους.

Ἐλέω τῆς δημοκρατίας ἀστυνομεῖται τοὺς ἐθνικόφρονες, χλευάζουν τὸν πατριωτισμὸν καὶ μηχανορραφεῖ διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ λαοῦ.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἀρριβίσται τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἔκαμαν τόσα πολλὰ διὰ τὸν κομμουνισμόν, πῶς καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἀγωνίζεται λυσσωδῶς ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας; Ἡ ὁποία, ἐπὶ πλέον, πυκνώνει τὰς τάξεις του μετὰ τὰς στρατιάς τῶν ἀνέργων καὶ ἀδικημένων, τοὺς ὁποίους δημιούργει.

Εἰς τὴν χώραν μὲς οἱ προδοταὶ ἀμιλλῶνται ἀλλήλους. Εἰς τὴν χώραν μὲς πληθύνονται οἱ πεινασμένοι. Εἰς τὴν χώραν μὲς ἀποθνήσκουν τὰ ἰδανικά. Ἐπομένως, διὰ τοὺς Ἑλλήνας, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα δὲν μένει παρά ἓνα ὄχι, εἰς τὸν ὑπεύθυνον τῶν κακῶν. Καὶ ὑπεύθυνος εἶναι ἡ δημοκρατία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ διὰ νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάς.

Θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ νὰ ξυπνήσωμεν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν νάρκην τῆς δημοκρατίας, ὥστε τὸ 'Εθνος νὰ ἐπανέρῃ τὸν ἀπωλεσθέντα δρόμον τοῦ προορισμοῦ του.

Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῆς δημοκρατίας εἶναι ἐθνικὸς ἀγὼν. Τὸν ἀρχίζομεν μετὰ πίστι καὶ πειθαρχημένοι θὰ τὸν συνεχίσωμεν μέχρι τέλους.

